

[Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen.] at sige: på min foranledning — på ny fik indkaldt kommissionens plenum, blev der ikke holdt møder, men dog blev der arbejdet af underudvalg og arbejdsudvalg under kommissionen i den pågældende periode.

Med hensyn til det andet spørgsmål, hr. Per Hækkerup stillede, vil jeg sige, at nu arbejder denne arbejdsgruppe altså, og det er helt klart, at når den kommer med sit resultat, vil vi se på det og gøre det til genstand for overvejelser. Men jeg føler mig ikke i stand til at udtale mig om, hvad der skal gøres ved det, før resultatet foreligger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Morten Lange til landbrugsministeren:

„Vil ministeren medvirke til en streng begrænsning af landvindingsprojekter?“

Morten Lange: Det er jo ikke ubekendt, at den siddende regering har en forkærlighed for at spare; det har vi fra tid til anden hørt en hel del om. Derfor er det nok vigtigt, at nogle af os giver gode råd om, hvorledes der kan gennemføres fornuftige besparelser; ellers ender det jo med, som det er godt begyndt, at regeringen giver sig til at gennemføre ufornuftige besparelser.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om den senere tids udvikling på landbrugsområdet giver ham anledning til at genoverveje anvendelsen af de ret store midler, som bruges til landvindingsprojekter. Jeg kunne godt have udvidet mit spørgsmål til også at tage noget af grundforbedringen med ind i billedet og til de meget store millionbeløb, der går til Hedeselskabet. Men jeg vil nøjes med at lade mit spørgsmål gå på landvindingsprojekterne, som på mange måder er kontroversielle; de griber som regel ind i rekreative områder, somme tider generer de fiskerierhvervet, og hyppigst generer de naturfredningsforanstaltninger. Det, jeg synes bliver mere og mere klart, er, at det nok er tvivlsomt nytte at skabe større jord-

tilliggender. Vi har jo hørt meget om, hvor vanskeligt det er at gennemføre generationsskiftet i landbruget, og efterhånden er det også vanskeligt at finde købere til landejendomme i mange egne af landet; derfor er det vistnok temmelig klart, at nytten ved at investere store midler i landindvinding er noget tvivlsomt. Jeg kunne måske gøre det helt konkret ved at sige, at regeringen jo har så mange andre forslag om på den ene eller den anden måde at skaffe finansiering til landbruget, og der er vel en ende på, hvor mange penge der er i statskassen — så mon ikke det også af den årsag ville være klogt at overveje at disponere bedre over de midler, som nu er til rådighed til landbrugsmæssige forhold? Jeg mener altså, at noget af det mest nærliggende ville være i hvert fald at sætte landvindingsarbejder i bero, indtil vi har større klarhed over landbrugets kommende struktur. Der ved kunne man frigøre ganske betydelige midler til anvendelse andetsteds.

Landbrugsministeren (*Peter Larsen*): Til det af hr. Morten Lange rejste spørgsmål, som jo går langt videre end selve dets formulering, skal jeg indskrænke mig til at sige, at jeg har forstået hovedspørgsmålet således, at det angår virksomheden efter lov om finansiering af vandløbsregulering m. v. af 8. juni 1966, som i parentes bærer det gamle navn landvindingsloven. Denne lov forudsætter, at landvinding fra søterritoriet og store egnsprægede afvandingsopgaver som f. eks. Ribemarsken fremtidig skal forelægges for folketinget ved særlige lovforslag. Alene deri ligger en begrænsning.

Landvindingsloven angår særlig finansieringen af de foranstaltninger, der omhandles i vandløbsloven, d. v. s. hovedafvanding fortrinsvis ved vandløbsregulering og udpumpningsanlæg i de tilfælde, hvor der ikke ved foranstaltninger i vandløbet kan opnås tilstrækkelig afvanding for de interesserede arealers hensigtsmæssige landbrugsdrift.

Siden landvindingsloven trådte i kraft den 1. august 1966 og til og med udløbet af